

2UG

Σιδερίδης
1872

ΛΟΓΟΣ ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΥ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΛΟΙΔΙΜΟΝ

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΝ ΧΑΛΚΗΔΟΝΟΥ

ΓΕΡΑΣΙΜΟΝ

ΕΚΦΩΝΗΘΕΙΣ ΥΠΟ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΖΥΓΒΑΒΙΝΟΥ Περδικακίδου

Καθηγητοῦ τῆς ἐν Χαλκῇ Θεολογικῆς Σχολῆς.

1875

« Ὅτι δόκιμος γενόμενος λήφεται
» τὸν στέφανον τῆς ζωῆς. »

(Ἰακωβ. ἁ. 12.)

Καταβαίνει λοιπὸν, ὃ σεβασμιωτάτη τῶν Ἱεραρχῶν χορεία καὶ λοιπῇ φιλόχριστος δημόγυρις, καταβαίνει σήμερον εἰς τὸ κοινὸν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους κατάντημα, καὶ προστίθεται τοῖς πατρῷσιν αὐτοῦ καὶ ὁ ἀείμνηστος οὗτος τῆς Χαλκηδόνος Μητροπολίτης καὶ ποιμὴν, ὁ γεράσιμος καὶ σεβαστὸς ἐν Ἱε-

7000

ράρχαις Γεράσιμος. Ναί! καταβαίνει ὅσον οὐπω· ἀλλ' ἀφοῦ διήνυσεν ἐναρέτως καὶ εὐσεβῶς τὸ μακρὸν καὶ δυσχερὲς τοῦ ἐπιγείου αὐτοῦ βίου στάδιον καὶ ὡς Θεοῦ οἰκονόμος καὶ στρατιώτης στερρὸς μέχρι γήρωσ ἀγωνισάμενος ἐπ' ἀγαθῷ τῆς Ἐκκλησίας θεοφιλῶς καὶ μετ' ἀφοσιώσεως, ἐγένετο δόκιμος καὶ ἄξιος τῆς ἀμοιβῆς τῶν πόνων, ἐφ' ᾧ καὶ προσέρχεται νῦν Χριστῷ τῷ Θεῷ ἵνα κομισθῆται τὸν στέφανον τῆς ἀγήρω δόξης καὶ τῆς ἀθανάτου ζωῆς. «ὅτι δόκιμος γενόμενος λήψεται τὸν στέφανον τῆς ζωῆς.» Ἄλλ' ἐν τούτοις διατί νῦν τόσῳ λυπηρὸν θέαμα παρίσταται πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν πάντων ἡμῶν; Διατί νῦν ἐν μέσῳ τοῦ πανσέπτου τούτου ναοῦ τοῦ Ὑψίστου, ἐν ᾧ ἄλλοτε κατηγλαϊσμένοι τὴν λαμπρὰν τῆς Ἀρχιερατείας στολὴν καὶ τῷ Θεῷ τῶν ὄλων τὰ θεϊότατα ἱερουργῶν, προσέφερον αὐτῷ εὐλαβῶς τὰς ὑπὲρ τοῦ λογικοῦ ποιμνίου προσφορὰς καὶ λατρείας, διατί νῦν πρόκειται περιβεβλημένος μὲν αὔθις, ἀλλ' ἄπνους ὁμως καὶ ἀκίνητος, καὶ τὸ τελευταῖον διὰ νεκρᾶς τῆς χειρὸς εὐλογῶν τὸν τοῦ Κυρίου λαόν; Μυστήριον, ἀδελφοί, ἐν αὐτῷ τελεσιουργεῖται ἐξαισίον! καὶ λοιπὸν πρόκειται πᾶσιν ἡμῖν εἰς τρανὸν μαρτύριον τῆς εὐτελείας τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων καὶ τῆς ματαιότητος πάσης περὶ τὰ γῆινα τύρβης καὶ προσηλώσεως, ἐπιθεβαιῶν καὶ αὐτὸς μετὰ πάντων τῶν προαποικομημένων, ὅτι «πᾶσα σὰρξ ὡς χόρτος καὶ πᾶσα δόξα ἀνθρώπου ὡς ἄνθος χόρτου.» (Ἠσ. μ'. 6.) Ναί! ἀγαπητοί! σήμερον δὲν πρόκειται ἐνώπιον ἡμῶν οὐράνια ἀμοιβαὶ καὶ στέφανοι δόξης καὶ ἀθανασίας! ταῦτα κείνται πέραν τῆς παρουσίας ζωῆς! Σήμερον ὁ πένθιμος τῶν κωδῶ-

νων ἤχος, τὰ ἐπικηδεῖα Ἐκκλησιαστικά ἄσματα, ἡ σεμνοπρεπῆς τῶν Ἱεραρχῶν χορεία καὶ τοῦ ἐπιλοίπου εὐλαβοῦς κλήρου, ἡ βαρυαλγῆς τοῦ πιστοῦ λαοῦ συνεπισώρευσις, αἱ νεκρικαὶ λαμπάδες καὶ τὰ θυμιάματα κηρύττουσι καὶ τρανώς μαρτυροῦσιν, ὅτι ὄντως «ἠγούμενος μέγας πέπτωκεν ἐν τῇ ἡμέρᾳ ταύτῃ ἐν τῷ Ἰσραὴλ!» (Α΄ Βασιλ. γ΄. 38).

Καὶ πάντες μὲν ἀληθῶς πενθοῦμεν τὴν ὀδυνηρὰν ταύτην καὶ ἀνεπανόρθωτον πτώσιν τοῦ ἀειμνήστου τῆς Χαλκηδόνος ποιμενάρχου· οἱ συγγενεῖς καὶ οἱ ἀσθενεῖς τὸν θερμὸν προστάτην, τὸ ποίμνιον τὸν καλὸν ποιμένα, ὁ κληρὸς τὸ ἀγλαὸν σέμνωμα, οἱ Ἀρχιερεῖς τὸ καλλώπισμα τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱεραρχίας, ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία τὸν ἀφωσιωμένον αὐτῇ λειτουργὸν καὶ Ἐπίσκοπον· ἀλλ' αὐτὸ δὴ τοῦτο τὸ πένθος πάντων προκείσθω ἡμῖν σήμερον καὶ σεμνοτάτῃ ὑπόθεσις λόγων ἐπικηδεῖων. Διότι ὁ μὲν βίος τοῦ ἀειμνήστου Ἱεράρχου πλουτεῖ πολλῶν καὶ γενναίων καὶ ἀξιοζηλώτων ἀρετῶν καὶ πράξεων, προϊόντων τῆς ἐνθέρμου καὶ γνησίας αὐτοῦ εἰς Θεὸν πίστεως, ἣν ἐστερέου ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ ἡ Θεία τοῦ Παναγίου Πνεύματος χάρις· ἀλλ' ἡμεῖς, εἰ καὶ γινώσκομεν, ὅτι πολὺ τῶν πραγμάτων καθυστερήσει κατὰ τὴν ἀξίαν ὁ λόγος, οὐχ ἦττον πεποισθότες εἰς τὸν Θεὸν τὸν ἐνισχύοντα τοὺς ἀδυνάτους καὶ χορηγοῦντα λόγου δύναμιν, προαγόμεθα νὰ θεωρήσωμεν, ὅσον ἐγχωρεῖ, τὰ σημαντικώτερα ἐν τῷ ἐπιγεῖῳ βίῳ τοῦ Ἱεράρχου σημεῖα βιογραφικῶς, ὅπως δειχθῆ, ὅτι συνεργὸν καὶ συνοδίτην ἐν ὄλῳ τῷ βίῳ αὐτοῦ εἶχε τὴν πρὸς τὸν Θεὸν καθαράν καὶ ἀκράδαντον πίστιν, ἥτις

διηλεκτῶς ἐθερμαίνετο ὑπὸ τῆς ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ ἐνοικούσης θείας τοῦ Παναγίου Πνεύματος χάριτος, διὸ καὶ «δοκιμὸς γενόμενος, λήψεται τὸν στέφανον τῆς ζωῆς.»

«Ἐν τῷ κόσμῳ θλίψιν ἔξετε, ἀλλὰ θαρσεῖτε, ἐγὼ νενίκηκα τὸν κόσμον» (Ἰωάν. ις'. 33.), ἔλεγεν ὁ Θεάνθρωπος ἡμῶν Σωτὴρ ἐν τῇ τελευταίᾳ καὶ θεοπρεπεῖ καὶ συγκινητικωτάτῃ ἐκείνῃ διδασκαλίᾳ καὶ δικθῆκῃ πρὸς τοὺς ἑαυτοῦ μαθητάς, μέλλων ἕσον οὐπὼ νὰ ἀποχωρισθῇ αὐτῶν σωματικῶς, ἐρχόμενος πρὸς τὸν σταυρὸν καὶ τὸ ἐκούσιον αὐτοῦ πάθος. Ἀληθῶς· θλίψις καὶ βάσανοι, διωγμοὶ καὶ μαρτύρια μέχρι αἵματος χαρακτηρίζουσι τὴν πρὸς τὸ ἄνω πολίτευμα πορείαν τῆς ἐν μέσῳ τοῦ κόσμου στρατευομένης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας! Ἀλλὰ καθὼς ἀπ' ἐνὸς οὐδέποτε ἐπαύσατο τὸ πνεῦμα τοῦ αἰῶνος, μάλλον δ' ὁ ἄρχων τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου ἐπιπίπτων μανιωδῶς κατὰ τῆς ἀγνῆς καὶ ἀμώμου νύμφης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, οὕτως ἀπ' ἑτέρου καὶ ὁ θεῖος αὐτῆς θεμελιωτῆς καὶ οὐράνιος κυβερνήτης οὐδέποτε διέλειπεν ἀνεγείρων ἐκάστοτε ἐν αὐτῇ τοὺς χρησίμους καὶ δυναμένους νὰ καθοδηγῶσιν αὐτὴν εἰς τὸν γαλήνιον τῆς εἰρήνης καὶ τῆς σωτηρίας ἀσφαλῆ λιμένα. Ἀναθεωροῦντες, ἀγαπητοί, τὸν μακρὸν καὶ πολύμοχθον βίον, τοῦ ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει τούτου Ἱεράρχου, ἀνευρίσκομεν ἐν αὐτῷ τὴν εἰκόνα τοῦ χρησίμου καὶ δυνατοῦ τοῦ Χριστοῦ στρατιώτου, διότι καὶ αἱ περιστάσεις τῆς ζωῆς αὐτοῦ ἐν τῷ κόσμῳ καὶ αἱ σπουδαῖαι καὶ πολλαὶ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ὑπηρεσίαι αὐτοῦ μελετώμεναι, ἐπιβεβαιουσι μὲν ἀπ' ἐνὸς τὰ

εὐαγγελικά ταῦτα τοῦ Κυρίου λόγια, «ἐν τῷ κόσμῳ θλίψιν ἔξετε, ἀλλὰ θαρσεῖτε, ἐγὼ νενίκηκα τὸν κόσμον», δύνανται δὲ νὰ χρησιμεύωσιν ἀφ' ἑτέρου ὡς καλὴ ἀφστηρία ἀγῶνος ἱεροῦ καὶ ἐπαινετοῦ ὑπὲρ τῆς ἐν Χριστῷ πίστεως καὶ εὐσεβείας εἰς πάντας, ὅσοι ζηλοῦσι τὰς πατρῶας τῆς εὐσεβείας ἀρετὰς καὶ τοῦ ἡμετέρου Γένους τὴν ἀληθῆ εὐκλειαν, ὅσοι ποθοῦσι τὴν ἐν Χριστῷ προκοπὴν τοῦ Χριστεπωνύμου πληρώματος καὶ τῆς καθολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας τὸ ἀξίωμα καὶ τὸ μεγαλεῖον!

Ὡς εἰς δὲ τῶν καλῶν τούτων καὶ στεφανηφόρων τοῦ Χριστοῦ στρατιωγῶν τῶν ἀσμένως τὴν πανοπλίαν τοῦ Θεοῦ ἐνδυσασμένων καὶ τὸν θυρεὸν κατὰ τοῦ ἐχθροῦ ἀναλαβόντων τῆς πίστεως, ἔστω ἡμῖν δικαίως καὶ ὁ προκείμενος Ἰεράρχης, ἀγλαὸς ὢν ἑλαστός τῆς ἐπὶ πολλαῖς ταῖς ἀφορμαῖς πολυθαυμάστου Κρήτης, τῆς εὐκλεοῦς καὶ ἐνδόξου γενετῆρας πολλῶν τῆ τε θύραθεν καὶ τῆ ἔσω σοφία, τῆ τε ἀρετῆ καὶ τῆ εὐσεβεία κεκοσμημένων ἀνδρῶν, οἵτινες ὄντως ἔργῳ τε καὶ λόγῳ ὠφέλησαν τὸ ἡμέτερον Γένος καὶ δὴ καὶ ἅπασαν τὴν ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἐν χαλεπωτάταις καιρικαῖς περιστάσεσιν! Ἐξ εὐσεβῶν δὲ γονέων Θεοδώρου Ἰερέως, Σακελλαρίου τὸ ἀξίωμα, καὶ Μαρίας γεννηθεῖς (1798), καὶ χριστιανικῶς ὑπ' αὐτῶν «ἐν παιδείᾳ καὶ νοουθεσίᾳ Κυρίου» ἀνατραφεῖς, παρ' αὐτῶν καὶ ἐδέξατο ἐκ βρέφους ἐν τῇ ψυχῇ καὶ τῇ καρδίᾳ τὰ ὄντως πολυτιμώτατα καὶ εὐαγγελικά τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς εὐσεβείας σπέρματα! Καὶ ταῦτα μὲν, προϊόντος τοῦ χρόνου, δι' ἐπιμελοῦς πατρικῆς ἐπιτηρήσεως καὶ καλλιεργείας ἐρρίζοθόλησαν ἐν αὐτῷ θαθείως καὶ ἀσφα-

λῶς, ὡς ἠδύνατο τυχόντα συστηματικῆς καὶ σπουδαίας ἀναπτύξεως καὶ παιδείσεως νὰ ἀναδείξῃσι τὸν ἀείμνηστον δένδρον εὐσκιόφυλλον καὶ πολύκλωνον, ἀποφéron ὄντως ἐν καιρῷ αὐτοῦ καρπὸς πολλοὺς καὶ ἀγλαοὺς καὶ χρησιμωτάτους· ἀλλ' ἡ δυσκολία τῶν τότε καιρικῶν περιστάσεων ἐλαχίστην παρέσχεν εἰς αὐτὸν τὴν πρὸς ἐκτενεστέραν σπουδὴν εὐκαιρίαν. Διαδαχθεὶς τὰ Ἑλληνικὰ καὶ τὴν ἄλλην ἐγκύκλιον παιδευσιν ἐν Ἡρακλείῳ τῆς Κρήτης, ἀρκοῦντως ἐπωφελήθη ἐκ τῆς σπουδαίας διδασκαλίας τοῦ τότε περιφήμου διδασκάλου αὐτόθι Γρηγορίου, παρ' ᾧ εἶχε προμαθητεύσας καὶ Ἀρτέμιος, ὁ ἀοίδιμος πρόην Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας, ἔπειτα δὲ πρόεδρος Κεσπεντηλίου καὶ ἄλλοι ἐπίσημοι ἄνδρες. Ἄλλ' ὁ Γεράσιμος πεπροικισμένος ἐκ φύσεως ὑπὸ πολλῶν καὶ σπανίων προτερημάτων καὶ ἔχων ἔμφυτον φιλομάθειαν, ἀνέπτυξε πρῶτως τὰς ὀλίγας μὲν καὶ ἐγκυκλίους, ἀλλὰ βασίμους καὶ ὑγιεῖς αὐτοῦ γνώσεις δι' ἐπιμόνου ἐνασχολήσεως καὶ δι' ἐμβριθοῦς νοημοσύνης καὶ μελέτης, οἴκοι παρὰ τῷ Πατρὶ αὐτοῦ ἀναπληρώσας πολλὰ, πρὸς ἀπόκτησιν τῶν ὁποίων ἄλλοι εὐποροῦντες ἀπῆρχοντο εἰς τὴν ἀλλοδαπήν. Διότι ἐκ τούτων κάλλιστα ἤδη κατενόησεν, ὅτι ἡ ἀληθὴς παιδείσις καὶ σοφία κατέρχεται ἄνωθεν παρὰ τοῦ πατρὸς τῶν φώτων, ἀρκεῖ μόνον νὰ ἔχη τις ἀσάλευτον ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ τὸν φόβον τοῦ Κυρίου καὶ τὴν χάριν αὐτοῦ καὶ νὰ ἐκπληροῖ τὰς θείας αὐτοῦ ἐντολάς. Καὶ, κατενόησεν καλῶς τὸ θεῖον ἐκεῖνο λόγιον· «Ἐπεθύμησας σοφίαν; διατήρησον ἐντολάς, καὶ Κύριος χορηγήσει σοι αὐτήν· σοφία γὰρ καὶ παιδεία, φόβος Κυρίου». (Σοφ. Σειράχ. α. 26, 27).

Ἄλλ' ἐν τούτοις τὰ μεγάλα τοῦ αἰοιδίου προτε-
ρήματα καὶ αἱ ἀρεταὶ δὲν ἠδύναντο νὰ στενοχωρη-
θῶσιν ἐν τῇ στενῇ δι' αὐτὸν περιφερείᾳ τῆς ἄλλως φιλ-
τάτης αὐτῷ πατρίδος, ἀφ' οὗ μάλιστα κατὰ τὸ 1817
ἐχειροτονηθῆ καὶ διάκονος (μετονομασθεὶς ἀπὸ Ἐμ-
μανουὴλ Γεράσιμος) διὸ μετὰ τοῦ ὁμοπάτριδος αὐτοῦ
τοῦ αἰοιδίου Ἀρτεμίου, ἐπισκόπου τότε Ἰερᾶς, ἀφι-
κνεῖται κατὰ τὸ 1819 εἰς Κωνσ/πολιν καὶ διέτριβε
παρ' αὐτῷ μέχρι τῶν παραμονῶν τοῦ μετ' ὀλίγον
ἐκραγέντος φοβεροῦ καὶ κινδυνώδους χειμῶνος εἰς τε
τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ ἡμέτερον Γένος! Ἄλλ' ὁ αἰεί-
μνηστος Γεράσιμος ἔμελλε σωτήρια διδάγματα νὰ
ἀντλήσῃ καὶ ἀπὸ τῶν θεοφιλῶν καὶ σοφῶν καὶ ἀρετῆ
καὶ εὐσεβείᾳ κεκοσμημένων ἀνδρῶν τῆς πολυάθλου
ἐκείνης ἐποχῆς, διὸ καὶ ἐτοιμάσας τὴν ἑαυτοῦ καρ-
δίαν, ἐταπεινώσε τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ,
κατ' ἔχνος τὸν βίον ἐκείνων κατακολουθῶν. Ἐντεῦθεν
οὐδόλως ἐβράδυναν νὰ γνωσθῶσιν ἢ τε ἰκανότης καὶ
τὰ λαμπρὰ προτερήματα τοῦ νέου Γερασίμου παρὰ
τοῖς τότε τὰ τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας ἰθύνουσι· διὸ,
ἀφ' οὗ ὁ ἐν μακαρία τῇ λήξει Οἴκουμ. Πατριάρχης
Γρηγόριος ὁ Β'. ὁ ἀναλαβὼν ἐν ταῖς χαλεπαῖς ἐκείναις
ἡμέραις τοὺς οἴακας τοῦ δεινῶς κυμαινομένου τῆς
Ἐκκλησίας σκάφους, κατεβιάσθη τοῦ θρόνου, καὶ
ἀνηγορεύθη ὁ ἀπὸ Πισσιδεῖας Εὐγένειος, οὗτος προσ-
λαμβάνει τὸν Γεράσιμον παρ' ἑαυτῷ καὶ διορίζει αὐ-
τὸν δευτερεύοντα τοῦ Πατριαρχικοῦ τῆς Κ/πόλεως
θρόνου. Διὰ πικρῶν ὄντως δακρύων ἔκλαυσεν ὁ μακά-
ριος τὸν φοβερὸν καὶ ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ
διαδραματισθέντα τοῦ Γρηγορίου θάνατον, ὅτε μι-

κρού δεῖν ἐγένετο καὶ αὐτὸς θῦμα μετ' ἄλλων πολλῶν, ἐὰν μὴ φθὰς ἀπεπήδα καὶ διεσώζετο ἔξω τῶν Πατριαρχικῶν περιβόλων, τρέμων τὴν καρδίαν, πάσας τὰς ἐλπίδας αὐτοῦ ἀναθέμενος τῷ Θεῷ καὶ μετὰ δακρύων καθ' ἑαυτὸν ἀνακράζων. «Φύλαξόν με, Κύριε, ὅτι ἐπὶ σοὶ ἤλπισα»! (ψαλμ. ιε'. 1). Διασωθεὶς δὲ θείᾳ ὄντως δυνάμει καὶ χάριτι, καὶ ἐπὶ τινὰ καιρὸν εἰσέτι διατελέσας τοῦ Οἴκουμενικοῦ Θρόνου δευτερεύων, προσελήφθη κατόπιν ὡς ἀρχιδιάκονος ὑπὸ τοῦ τότε Νικοδημείας Παναρέτου. Ὅτε δὲ (τῷ 1827), συνεπέα Υψηλῆς διαταγῆς τῆς Σ. Α. Κυβερνήσεως, ὅπως ἀποσταλῆ ἀνὴρ συνετὸς καὶ ἰκανὸς εἰς Σάμον ἕνεκα τῶν ἐπὶ τῆς νήσου ἀναφυσισῶν δυσχερειῶν κατὰ τὰς λυπηρὰς ἐκεῖνας περιστάσεις, ἐξελέγη καὶ ἐστάλη ὁ ἀοίδιμος εἰς τὴν δυσχερεστάτην ἀποστολὴν, κατώρθωσεν ἐντὸς ὀλίγου διὰ τῆς ἀνεκτιμητοῦ βαρύτητος τοῦ ἑαυτοῦ χαρακτῆρος καὶ διὰ τῆς διακρινοῦσης αὐτὸν πολιᾶς συνέσεως καὶ ἰκανότητος νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν εἰρήνευσιν καὶ τὴν ἡσυχίαν τοῦ Σαμικοῦ λαοῦ, οὕτινος δικαίως διὰ τῆς εἰρηνικῆς καὶ τιμίας αὐτοῦ διαγωγῆς ἐπεσπάσατο μεμεγάλως τὴν εὐνοίαν καὶ συμπάθειαν. Δικαίως τοίνυν ἐν πᾶσι τούτοις ἀπέδιδεν ἐγκαρδίους εὐχαριστίας εἰς τὸν Θεὸν τὸν εὐοδώσαντα αὐτὸν, καὶ ἐπεκαλεῖτο συντονώτερον ἄρωγόν αὐτῷ τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ, ὡς γινώσκων, ὅτι «φόβος Κυρίου δόξα καὶ καύχημα καὶ εὐφροσύνη καὶ στέφανος ἀγαλλιάματος» (Σοφ. Σειραχ. α'. 11).

Οὕτω δὲ καὶ ἐν τοῖς Ἐκκλησιαστικοῖς πράγμασι ταχέως γενόμενος ἐντριβὴς καὶ ἰκανὴν προσκτησάμενος ἐμπειρίαν διὰ τῆς κηθημερινῆς διεξαγωγῆς πολυ-

ποικίλων καὶ σπουδαιοτάτων ὑποθέσεων, καὶ διὰ σχέσεων καὶ συνεντεύξεων μετὰ πολλῶν καὶ σπουδαίων ἀνδρῶν τῆς εὐσεβοῦς ἐκείνης ἐποχῆς, πανταχοῦ διενεργῶν ἐπωφελῶς καὶ τὰ πάντα διὰ τῆς ἐμβριθοῦς αὐτοῦ νοημοσύνης καὶ φρονήσεως κατορθῶν, ἔφθασεν ὄντως εἰς μέτρον ἡλικίας, διακρινόμενος ἐν τῷ κλήρῳ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἐκκλησίας, ὡς περικοσμούμενος διὰ πολλῆς τῆς εὐφυΐας καὶ φρονήσεως, διὰ μεμετρημένης σκέψεως καὶ κρίσεως, διὰ θαθείας συνέσεως καὶ δραστηριότητος, ὅτινα πάντα διὰ τῆς στέρρας αὐτοῦ εἰς τὸν Θεὸν πίστεως ἀναζωπυρούμενα, παρίστων αὐτὸν ἱκανὸν καὶ πεπειραμμένον καὶ ἄξιον, ἵνα ἀναβῆ εἰς τὴν ἀνωτάτην περιωπὴν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἱεραρχίας. Διὸ τοῦ αἰοιδίμου Κωνσταντίου τοῦ ἀπὸ Σιναίου, εὐκλεῶς τὸν οἰκουμενικὸν θρόνον περικοσμοῦντος, συνοδικῆ ψήφῳ καὶ δοκιμασίᾳ ἀνάγεται εἰς τὸν ἐπισκοπικὸν θρόνον τῆς Μητροπόλεως Πελαγονείας τῷ 1833 ἔτει καὶ εὐθὺς ἀπέρχεται εἰς τὴν ἄνωθεν κληρωθεῖσαν αὐτῷ ταύτην Ἐκκλησίαν, ἧς ὁ θρόνος προήχθη ἔνεκα τῆς ἀτομικῆς αὐτοῦ θαρύτητος καὶ σημασίας εἰς τὴν ἀμέσως μετὰ τοὺς δώδεκα τάξιν καὶ βαθμίδα. Καὶ λοιπὸν, ἐν ᾧ ἐν Κ|πόλει σφόδρα ἠγαπᾶτο ὑπὸ τοῦ σοφωτάτου Κωνσταντίου τοῦ ἀπὸ Σιναίου καὶ παρὰ πάντων ἐξέτιμῶντο αἱ ἀρεταὶ καὶ τὰ προτερήματα αὐτοῦ, ἐν τῇ ἑαυτοῦ ἐπαρχίᾳ ἐφέρετο, ὡς πατὴρ, πατρικῶς καὶ φιλοστόργως πρὸς τὸ προσφιλὲς αὐτοῦ ποιμνιον. Ἐπὶ ἐπταετίαν δὲ ὄλην ποιμαίνων μετὰ Χριστιανικῆς φρονήσεως καὶ ἀρρένωπῆς καὶ συνετῆς συμπεριφορᾶς τὴν ἐπαρχίαν Πελαγονείας καὶ παριστάμενος πανταχοῦ προσ-

τάτης καὶ ὑπερασπιστῆς τοῦ ἰδίου ποιμνίου, εὐλόγως ἐκέρδησε τὸν ἐγκάρδιον τούτου σεβασμὸν καὶ τὴν ὑϊκὴν ἀγάπην, καὶ ἀποχωρῶν ἐγκατέλιπε τὰς εὐνοϊκωτέρας ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἀναμνήσεις, ὥστε ἡ ἀξιοπρεπῆς πολιτεία τοῦ αὐιδίμου Ἱεράρχου ἐφέρετο ὡς παράδειγμα καλοῦ καὶ συνετοῦ ποιμένου καὶ Ἱεράρχου ὑπὸ τε τοῦ χριστεπωνύμου πληρώματος τῆς ἐπαρχίας Πελαγονίας καὶ ὑπὸ τῆς τοπικῆς διοικήσεως πρὸς τοὺς διαδεξαμένους αὐτόν. Καὶ ἀληθῶς λοιπὸν κατὰ τὸν ψαλμῶδὸν, «ἐποίμανεν αὐτοὺς ἐν τῇ ἀκακίᾳ τῆς καρδίας αὐτοῦ καὶ ἐν τῇ συνέσει τῶν χειρῶν αὐτοῦ ὠδήγησεν αὐτούς.» (Ψαλ. 77. 72.)

Πραγεῖοντες νὰ ἐξιστορήσωμεν τὰ καθ' ἕκαστα τῶν ποιμαντορικῶν αὐτοῦ ἐνεργειῶν καὶ τῶν προστατευτικῶν εὐεργεσιῶν κατὰ τὸ ἑπταετὲς διάστημα τῆς ἐν Πελαγονίᾳ Ἀρχιερατείας, παρκτηροῦμεν, ὅτι καταλλήλως μετατίθεται εἰς τὴν τῆς Ἀνδριανουπόλεως Μητρόπολιν κατὰ τῷ 1840, ὡς χρήζουσαν τότε δραστικωτέρας ποιμαντορικῆς ἱκανότητος καὶ συνέσεως καὶ ἐμπειρίας· ἀλλὰ καὶ ἐνταῦθα ἐκτενέστερον καὶ σπουδαιότερον στάδιον ἐνεργείας ἔχων ἐνώπιον αὐτοῦ, καὶ ὄντως θείας δεόμενον τῆς βοηθείας καὶ χάριτος διὰ τὰς πολλὰς αὐτοῦ δυσχερείας, καὶ ἐπικαλεσάμενος ἀντιλήπτορα τὴν Θεὸν, «τὸν δυνάμενον βοηθῆσαι,» παρσγίνετο προστάτης τῶν ἀδίκως πιεζομένων καὶ ἀδικουμένων, ἐφρόντιζε πατρικῶς περὶ τῆς διανοητικῆς ἀναπτύξεως καὶ χριστιανικῆς μορφώσεως τοῦ ποιμνίου αὐτοῦ, ὅσον ἔτι συνεχώρου αὐτῷ αἱ περιστάσεις, ἐμερίμνα περὶ τῆς ἱεροπρεπειᾶς τοῦ κλήρου καὶ τῆς εὐπρεπειᾶς τῶν εὐαγῶν τῆς ἐπαρ-

χίας ναῶν καὶ παντοιοτρόπως ἀγωνιζόμενος ὡς πα-
τὴρ ὑπὲρ τῶν πνευματικῶν αὐτοῦ τέκνων, κατέστη
πράγματι διὰ ταῦτα προσφιλὴς τοῖς πᾶσι καὶ σεβα-
στός. Ἡ πατρικὴ αὐτοῦ φωνὴ ὑπῆρχεν ἰσχυρὰ καὶ σε-
βαστῆ, οὐ μόνον παρὰ τῷ ἑαυτοῦ ποιμνίῳ, ἀλλὰ καὶ
παρὰ τοῖς ἐκεῖ ἰσχύουσιν ἑτεροδόξοις καὶ τοῖς κρα-
τοῦσιν, οἵτινες ἐξαιρετικὰς ἀπένειμαν αὐτῷ τιμὰς
ἀφ' ἑκυτῶν καὶ ἐκ μέρους τῆς Αὐτοκρατορικῆς Κυ-
βερνήσεως διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ ἱκανότητα καὶ νοη-
μοσύνην. Ὡστε ἀναντιρρήτως ἢ ἐν Ἀδριανουπόλει
Ἀρχιερατεία αὐτοῦ ἀπέβη εὐκλεὴς καὶ ἀξιοζήλωτος,
διότι καὶ μέχρι τοῦ νῦν ἀξιοπίστως μαρτυρεῖται, ὅτι
οἱ εὐσεβεῖς Ἀδριανουπολίται σώζουσι ζωηρὰ ἐν τῇ
μνήμῃ αὐτῶν τὰ ἔξοχα τοῦ αἰοδίου Ἱεράρχου προ-
τερήματα καὶ τὰς ποιμαντορικὰς καὶ εὐεργετικὰς αὐ-
τοῦ πράξεις, διὸ καὶ δικαίως, ὅτε προσεβιάσθη κατὰ
τὸ 1853, πατριαρχεύοντος τοῦ αἰοδίου Γερμανοῦ,
καὶ ἀνέλαθεν ἐπαξίως τοῦ Μητροπολιτικοῦ θρόνου
τῆς Χαλκηδόνος τὴν ποιμαντορικὴν κυβέρνησιν, πάν-
τες μιᾷ καρδίᾳ ἐθρήνησαν τὴν στέρησιν καὶ ἀποχώ-
ρησιν τοῦ καλοῦ αὐτῶν ποιμένος! Διότι ὄντως «ἐ-
ποίμανεν αὐτοὺς ἐν τῇ ἀκακίᾳ τῆς καρδίας αὐτοῦ καὶ
ἐν τῇ συνέσει τῶν χειρῶν αὐτοῦ ᾠδήγησεν αὐτούς.»

Ἄλλ' ὅμως μερικαὶ καὶ τοπικαί, οὕτως εἰπεῖν,
ἐφαίνοντο αἱ ἐπὶ εἰκοσαετίαν ὄλην ἐνέργειαι καὶ πρά-
ξεις τοῦ αἰοδίου Ἱεράρχου. Χαλκηδόνος δὲ Μητρο-
πολίτης γενόμενος διετέλεσεν ἔκτοτε ἐπὶ πολλὸ μέλος
τῆς διαρκῶς ἐνδημούσης Ἱερᾶς καὶ Ἀγίας Συνόδου,
ὡς εἷς τῶν δώδεκα πρώτων Ἱεραρχῶν τῆς Ἐκκλη-
σίας τῆς Κων/πόλεως, καὶ ἐγένετο χρήσιμος διὰ τε

τῶν Χριστιανικῶν αὐτοῦ ἀρετῶν καὶ διὰ τῶν περι-
κοσμοῦντων αὐτὸν προτερημάτων καὶ διὰ τῆς πρὸς
τὸ καλὸν τῆς Ἐκκλησίας ἐν γένει καὶ τοῦ πλησίον
μερικῶς ἀγαθῆς προαιρέσεως. Πρὸ πάντων ὅμως ἔ-
χων τὴν μέριμναν τῆς ἐμπιστευθείσης αὐτῷ Ἐκκλη-
σίας, αὐτὸς τε πολλάκις αὐτοπροσώπως ἐπεσκέπτετο
αὐτὴν, πολλάκις δὲ καὶ διὰ τῶν κατὰ καιροῦς αὐτοῦ
ἀντιπροσώπων, συμβουλευῶν καὶ παραινῶν τὰ θέλ-
τιστα, καταλλάττων τοὺς διαφωνοῦντας καὶ εἰς ὁμό-
νοιαν παρακαλῶν, προτρέπων πατρικῶς εἰς τὴν παι-
δείαν καὶ τὴν εὐσέβειαν τοὺς πάντας, πολλάκις δὲ
καὶ αὐστηρῶς φερόμενος δικαίῳ τῷ λόγῳ πρὸς τοὺς
παρεκτρεπομένους τῶν ἔργων τῆς εὐσεβείας. Ἐπαξίως
δ' ἐκτιμῶν τὴν ὀρθὴν καὶ βιωφελῆ παιδείυσιν καὶ τι-
μῶν τοὺς σοφοὺς καὶ πεπαιδευμένους ἄνδρας, ἐπρο-
στάτευσε νέους οὐ μόνον ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ,
ἀλλὰ καὶ ἀλλαγῶν δι' ἰδίων ἐξόδων φανερῶς τε καὶ
ἐν κρυπτῷ, ὑποστηρίζων αὐτοὺς, καὶ συνεργῶν οὕτως
εἰς τὴν μόρφωσιν αὐτῶν καὶ ἀποκατάστασιν ἐν τῷ
βίῳ.

Ἐπὶ τεσσαράκοντα δὲ καὶ πέντε ἔτη ἀφωσιωμένος
λειτούργησεν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ διατελέσας, διε-
κρίθη ὡς συνετώτατος καὶ ἱκανώτατος Ἱεράρχης ἐν
ἐκάστῃ τῶν ὑπ' αὐτοῦ κυβερνηθεισῶν τριῶν ἐπαρ-
χιῶν καὶ διὰ τὰς πολλὰς αὐτοῦ ἀρετάς, τὰ σπάνια
πλεονεκτήματα καὶ τὴν πολυχρόνιον πείραν ἐπεσπά-
σατο δικαίως τὴν ἀγάπην καὶ τὸν σεβασμὸν τοῦ ἰδίου
λαοῦ καὶ τῆς ἐν Κων/πόλει ὀρθοδόξου κοινωνίας, ἐφ' ᾧ
καὶ οὐ μόνον ἐτιμᾶτο καὶ ἡγαπᾶτο, ἀλλὰ καὶ ὡς μέ-
λος τῆς Ἱερᾶς καὶ Ἁγίας Συνόδου συχνότατα προσε-

καλεῖτο, συνεργῶν ἀείποτε δραστηρίως καὶ ἐπωφελῶς διὰ τῆς ὑγιοῦς αὐτοῦ νοημοσύνης καὶ τῶν εὐσεβῶν φρονημάτων καὶ γνώσεων πρὸς τὴν τῆς Ἐκκλησίας οἰκοδομήν. Διὰ τοῦτο προκειμένων σπουδαίων Ἐκκλησιαστικῶν ὑποθέσεων πάντοτε ἠρωτάτο καὶ αἱ γινώμαι τοῦ ἀοιδίου Ἱεράρχου ἦσαν διὰ τὴν ὀρθότητα αὐτῶν σεβασταί, ὡς ἀποδρέουσαι ἐκ τῶν ἀκηράτων πηγῶν τῆς πατρῴας εὐσεβείας. Πολλάκις ἡμεῖς ἰδίως ὡσὶν ἠκούσαμεν τὰς εὐαγγελικὰς σκέψεις καὶ τοὺς εὐσεβεῖς στοχασμοὺς τοῦ ἀοιδίου Ἱεράρχου, εὐσεβῶς περὶ διαφόρων ζητημάτων καὶ ὑποθέσεων ἀποφινόμενου, καὶ πικρῶς πρὸ πάντων κατακρίνοντας τὸ ἀντευαγγελικὸν πνεῦμα τοῦ αἰῶνος, ὅπερ ἐφοβεῖτο, διότι ἔβλεπεν, ὅτι ἐν πολλοῖς εἰσώρησεν ἐντὸς τῶν σεπτῶν περιβόλων καὶ τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας! Ἐχομεν χρέος, προσέθετε, καὶ καθήκον ἱερὸν νὰ φυλάξωμεν καθαρὰν τὴν θείαν τῆς χριστιανικῆς πίστεως καὶ εὐσεβείας παρακαταθήκην, «ἐκτρεπόμενοι τὰς βεβήλους κενοφωνίας τῆς ψευδωνύμου γνώσεως» (β'. Τιμ. 5'. 20), διότι ὑποσκάπτουσι τῆς θρησκείας τὰ θεμέλια!

Ἄλλὰ τί λέγω περὶ ἑαυτοῦ; Ὑμεῖς, ὦ σεβασμία τῶν Ἱεραρχῶν τοῦ Χριστοῦ χορεία, ὑμεῖς, οἱ ἐν πολλοῖς καὶ πολλάκις συνδιασκεψάμενοι καὶ συμπονήσαντες μετὰ τοῦ ἀοιδίου Ἱεράρχου, ὑμεῖς ἐπιμαρτυροῦντες τὴν ἀλήθειαν τῶν λόγων μου, ἀνομολογήσατε τὴν εἰλικρινῆ αὐτοῦ εἰς Θεὸν πίστιν καὶ ἀγάπην, τὴν πρὸς τὸν Θεὸν εὐσέβειαν καὶ ἀφοσίωσιν, τὴν ἀγαθὴν ὑπὲρ τοῦ καλοῦ τῆς Ἐκκλησίας προαίρεσιν καὶ πλεῖστα ἄλλα τοῦ προσφιλοῦς ἐν Χριστῷ ὑμῶν

ἀδελφοῦ καὶ συνετοῦ ποιμενάρχου βουλευόμενα καὶ φρονήματα. Ἀλλὰ καὶ εἰς ποῖον δὲν εἶναι γνωστὴ ἡ περὶ τὰ Ἐκκλησιαστικὰ καὶ κοινὰ τοῦ ἡμετέρου Γένους πράγματα τριβὴ αὐτοῦ καὶ ἐμπειρία; τίς ἡμῶν ἀγνοεῖ τὰς θαθείας καὶ λεπτομερεῖς αὐτοῦ γνώσεις τῶν συγχρόνων αὐτῷ γεγονότων, ἅτινα διηγούμενος, ἐφαίνεται ἀληθῶς ζῶσα οἶονεῖ ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἡμετέρου Γένους; Ἐν γένει, νοῦς βαθύς καὶ στερεός, λεπτόνοια ἀκριβής, χαρακτήρ ἰσχυρὸς, θέλῃσις ἀκαμπτος, μετριοφροσύνη ἀληθής, ἀνυπόκριτος εὐσέβεια καὶ ἀκαταγώνιστοι καὶ ἀσφαλεῖς ἀρχαὶ περὶ πάντων σχεδὸν τῶν πραγμάτων, ταῦτα ἦσαν τὰ πρῶτιστα χαρακτηριστικὰ τοῦ αἰμνήστου Ἱεράρχου! Ταῦτα δὲ κρατυνόμενα διὰ τῆς ἐμβριθοῦς σκέψεως καὶ κρίσεως καὶ διὰ τῆς πολυετούς ἐμπειρίας, δικαίως ἐπισπάσαντο πολλάκις τοῦ ἱεροῦ κλήρου καὶ τοῦ χριστεπωνύμου πληρώματος τὴν προσοχὴν, καὶ διὰ τοῦτο συχνὰ διακαῆς εὐχὴ ἐξεφράζετο, ὅπως προβιθασθεὶς εἰς τὴν Πατριαρχικὴν περιωπὴν, ἀναλάβῃ τὴν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κων/πόλεως ποιμαντορίαν.⁽¹⁾ Ἀλλ' ὁ αἰδίδιμος, καὶ τοὺς πάντοτε ἀπέφευγε νὰ εαστάσῃ τὸ δυσβάστακτον τοῦ Πατριαρχικοῦ ἀξιώματος φορτίον, οὐχ ἤπτον προθύμως συνέπραττε καὶ συνειργάζετο ἐν πάσῃ ἀνάγκῃ μετὰ τῶν κατὰ καιροῦς διεπόντων τὰ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κων/πόλεως. Ἀποφεύγων δὲ ἀσίποτε τὰς ἐπιδεικτικὰς τιμὰς, καὶ τὴν ἀπονεμομένην καὶ παρακολουθοῦσαν αὐτὰς πρόσκαιρον δόξαν, τὸ καθ' ἑαυτὸν ἀπένεμε καὶ αὐτὸς σεβασμὸν καὶ ἀγάπην πρὸς τοὺς γεραροὺς ἀνδρας τοῦ ἡμετέρου Γένους, κοσμικοὺς τε

(1) Ποσειδωνίου Μετὰ τὸ 22 ἔ. αὐτὸ ἐπεὶ ἐπέστειλε τὸν ἀποστολικὸν ἐπισκοπὸν τοῦ Κων/πόλεως ἱεροῦ κλήρου ἐπὶ τῶν ἐπισημοῦν. Συγγ. Ἰσ. β' 480 ἐν ἀρχ. - τὸ δ' 1867 μετὰ ὡς ἀπὸ τῆς ἀρχ. Συγγ. Ἰσ. 45. αἰ. 539. ὡς τὴν 4. - τὸ δ' 1871 ἰσ. ἡμερ. 48. αἰ. σ. 590. ὡς τὸ 1873 ἡμερ. 64. αἰ. 633

καὶ κληρικοὺς, τοὺς τε κυβερνήσαντας εὐαγγελικῶς
καὶ τοὺς νῦν εὐκλεῶς κυβερνῶντας τὴν ἱερὰν τῆς ὀρ-
θοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας ὀλκάδα!

Ἄλλ' ἐπ' ἐσχάτων, καὶ περ μεγάλως τὸ σῶμα κατα-
βληθεὶς ὑπὸ τῆς πρὸ πολλοῦ ἐμφωλευούσης αὐτῷ
χρονίας νόσου βρογχίτιδος, εἶχεν ὅμως ἀκεραίας μέχρι
τέλους τὰς διανοητικὰς δυνάμεις καὶ προαισθανόμε-
νος τὸ τέλος τοῦ βίου προσεγγίζον ἐκοινώνησε μετὰ
ζεούσης πίστεως τῶν ἀχράντων μυστηρίων εἰς ἐφό-
διον ζωῆς αἰωνίου τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ ἔχων δὲ
παρ' ἑαυτῷ φίλους ἐπιστηθίους καὶ τὰ καθ' ἑαυτὸν
διατιθέμενος, προσεδόκα μετὰ τῆς διακρινούσης αὐ-
τὸν πίστεως καὶ ἐλπίδος τὴν ὄραν, ὅπως πίων καὶ
αὐτὸς τὸ κοινὸν τοῦ θανάτου ποτήριον καὶ μεθιστά-
μενος τῶν τῆ δε καὶ προσκαίρων, ἀπέβη ἐκεῖσε ἄξιος
καὶ δόκιμος, ἵνα λάβῃ παρὰ τοῦ οὐρανοῦ ἀγωνοθέ-
του τὸν τῆς ἀθανασίας στέφανον! «Ὅτι δόκιμος γε-
νόμενος λήψεται τὸν στέφανον τῆς ζωῆς».

Οὕτω λοιπὸν, ἀγαπητοὶ μου ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,
θεοφιλῶς καὶ θεαρέστως διεβίωσεν ἐν τῷ κόσμῳ τού-
τῳ ὁ ἀείμνηστος Ἱεράρχης, οὗ τινος τὸν θάνατον πεν-
θοῦμεν καὶ οὗ τινος τὴν ψυχὴν ὁ Κύριος καὶ ὁ Θεὸς
μετεκαλέσατο εἰς τὴν αἰωνιότητα καὶ τὴν ἀθανασίαν!
Ὁ μακρὸς ἐπὶ τῆς γῆς βίος αὐτοῦ ὑπῆρξε μὲν πολυ-
ποίκιλος ἐν ταῖς ἐκάστοτε περιπετείαις, ἐπεσφραγίσθη
δὲ δι' ἀκρανδάντου ὑπομονῆς καὶ καρτερίας ψυχικῆς·
ἀλλ' ἐκ τῆς ἀναθεωρήσεως τοῦ προσκαίρου αὐτοῦ
βίου ποῖά τινα διδάγματα πρέπει νῦν ἡμεῖς νὰ πορι-
σθῶμεν; Τί διδάσκει ἡμᾶς ὁ Ἀπόστολος νὰ μιμῶ-
μεθα ἐκ τῆς ἀναθεωρήσεως τῆς ἀναστροφῆς τῶν ἡμε-

τέρων Ἱεραρχῶν καὶ ἡγουμένων; οὐδὲν ἄλλο εἰμὴ τὴν πίστιν αὐτῶν, ἣν ἔχουσι πρὸς τὸν Σωτῆρα καὶ Λυτρωτὴν ἡμῶν. «Μνημονεύετε, λέγει, τῶν ἡγουμένων ὑμῶν, οἵτινες ἐλάλησαν ἡμῖν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ ὧν ἀναθεωροῦντες τὴν ἔκβασιν τῆς ἀναστροφῆς, μιμῆσθε τὴν πίστιν» (Ἑβρ. ιγ'. 7.). Ναὶ τὴν πίστιν καὶ τὴν εὐαγγελικὴν εὐσέβειαν ἃς ἔχομεν ἀείποτε οἱ πάντες πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν, διότι ἐὰν κατέχωμεν ταῦτα μέχρι θανάτου ἀσινῆ καὶ ἀδιὰλωβητα ὑπὸ τοῦ φθοροποιοῦ πνεύματος τοῦ αἰῶνος καὶ τῆς ἐποχῆς, διασώζομεν ὄντως ἐν ταῖς χερσὶν ἡμῶν τὸν φερέγγυον καὶ πολύτιμον ἀρραβῶνα τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ μελλούσης ζωῆς καὶ μακαριότητος! «Γένου πιστὸς ἄχρι θανάτου καὶ δώσω σοι τὸν στέφανον τῆς ζωῆς» (Ἀποκ. β'. 10.).

Τελευταῖον, ἀγαπητοὶ μου ἀδελφοί, πάντες ὅσοι παρεκλουθήσαμεν, κηδεύοντες τὸ σκῆνος τοῦ αἰμινήστου Ἱεράρχου, δεῦτε ἀνυψώσωμεν τὰς χεῖρας καὶ τὰς ψυχὰς ἡμῶν πρὸς τὸν Ὑψιστον καὶ ὁμοφώνως μετὰ τῶν σεβασμίων τῆς Ἐκκλησίας λειτουργῶν συνικετεύσωμεν τὴν θείαν ἀγαθότητα ὑπὲρ τῆς αἰωνίου αὐτοῦ ἀναπαύσεως! Ναί! Δέσποτα Χριστέ βσιλεῦ, ὁ Θεὸς τοῦ ἐλέους καὶ τῶν οἰκτιρμῶν, ἐπάκουσον τῆς ταπεινῆς δεήσεως ἡμῶν τῶν ἀμαρτωλῶν, καὶ συγχώρησον, ὡς ἀγαθὸς τῷ ἀφ' ἡμῶν μεταστάντι πιστῷ δούλῳ σου Γερασίμῳ πᾶν ἁμάρτημα ἐκούσιόν τε καὶ ἀκούσιον! Ἀνάπαυσον τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐν σκῆματι δικαίων, ἐν χώρᾳ ζώντων, ἐν κόλποις Ἀβραάμ· μετὰ πάντων τῶν εὐχρηστῆσάντων σοι εὐσεβῶν ποιμένων καὶ Ἱεραρχῶν! Γένοιτο!

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

007000023844